

KNÍŽNÍ HITY KNÍŽNÍ HITY KNÍŽNÍ HITY

AL
press

edice
KIOKAN

NORA
ROBERTSOVÁ

Nebe mé
lásky

edice
KLOKAN

Copyright © 1996 by Nora Roberts
Translation © 1997 by Petruše Klůfová
Copyright © ALPRESS, spol. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MONTANA SKY
vydaného v roce 1996 nakladatelstvím
Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
přeložila Petruše Klůfová
Redakční úprava Alena Jíchová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2010
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-528-8

Rodině

*Širý svět běží do všech stran,
do srdce ho však natěsnám.
Nad světem nebe v dál i šíř –
však duše nad ním sahá výš.
Srdcem posuneš celý svět dále,
než můžeš dohledět.
Až nebe protne lidský duch,
na zem shlédne samotný bůh.
Východ i Západ, jako cit,
to nelze nikdy rozdělit.
Duše širá jak nebesa
se klene, klene, neklesá.*

Edna St. Vincent Millayová

Část první

Podzim

Nádherný a smrtí pronásledovaný rok

A. E. Housman

Kapitola první

Ani smrt neudělala z Jacka Mercyho menšího hajzla. Jeden týden mezi mrtvými mohl jen stěžít vykompenzovat osmašedesát let života plného podrazů vůči bližním. Spousta lidí shromážděných u jeho hrobu by to však přijala s radostí.

Věc se měla tak, že pohřeb sem, pohřeb tam, zatímco stáli ve vysoké trávě hřbitova, huhlala Bethanne Moseblyová podobné poznámky manželovi do ucha. Přišla sem jenom kvůli tomu, že měla ráda mladou Willu, a teď krmila manželovo unavené ucho nejen výše uvedeným názorem, ale i všemi drby posbíranými od Ennis.

Jakožto muž, který naslouchá manželčinu brebentění už šestačtyřicet let, Bob Mosebly jen neurčitě vrčel, čímž značně přispíval k disharmoničnosti ženina hlasu a knězova monotónního drmolání.

Ne snad, že Bob sám by měl na Jacka dobré vzpomínky. Toho starého parchanta nenáviděl stejně silně jako skoro každá živá duše ve státu Montana.

Ale mrtvý je jednou mrtvý, dumal Bob, a namouduši, že lidí se sešlo požehnaně, aby tomu podrazákovi zamávali na jeho cestu do pekla.

Poklidný kout na ranči Mercy, položený ve stínech vrcholků Big Belt Mountain poblíž břehů Missouri, byl přeplněný houfy rančerů, kovbojů, obchodníků a politiků. V místech, kde dobytek spásal horská úbočí a koně se proháněli po slunných pastvinách, ležely v hrobech pod mohutnými trsy trávy celé generace Mercyů.

Jack představoval nejnovější přírůstek. Tu lesklou rakev z kaštanového dřeva si vybral osobně, nechal si ji udělat na zakázku a vytlačit do ní zlaté Ms, což byla značka jeho ranče. Rakev byla vystlaná bílým atlasem a uvnitř teď ležel Jack, na sobě svoje nejlepší vysoké boty z hadí kůže, svůj nejstarší a nejmilovanější stetson a v ruce bič dobytčák.

Jack se zapřísahal, že zemře stejným stylem, jakým žil. Ranařským stylem.

Říkalo se, že Willa už objednala náhrobek podle instrukcí, jež jí zanechal otec. Bude to bílý mramor... kdepak obyčejná žula pro Jacksona Mercyho! – a nápis v něm vyrytý sestavil on sám:

*ZDE LEŽÍ JACK MERCY.
ŽIL, JAK SÁM CHTĚL, A PODOBNĚ I ZEMŘEL.
K ČERTU S KAŽDÝM, KOMU TO NESEDÍ.*

Náhrobní kámen sem dají hned, jak se zem trochu sesedne, aby se připojil k řadám ostatních, jež se tyčily nad kamenitou půdou. Jako první tu spočinul pradědeček Jacka Mercyho, Jebidiah Mercy, který připutoval přes hory a zabrahl si tu půdu, a nakonec sem přibyla poslední z Jackových tří manželek – jediná, která zemřela dřív, než se s ní stačil rozvést.

Stejně je zajímavé, přemítal Bob, že každá z Mercyho manželek mu darovala dceru, zatímco on by se za syna klidně upsal ďáblu. Bob si to s oblibou vysvětloval tak, že bůh si nepatrně zažertoval na účet muže, jež bezohledně

šlapal po lidských hřbetech – a srdcích – jen aby dosáhl všeho, co se mu v které oblasti života zachtělo.

Na všechny Jackovy manželky si dobře pamatoval, přestože žádná s ním nežila zvlášť dlouho. Každá z nich byla k nakousnutí, říkal si, a ta jejich děvčata nabízela taky pěkné pokoukání. Od chvíle, kdy proskočila zpráva, že Mercyho dvě starší dcery přiletí na pohřeb, žhavila Bethanne telefonní dráty. Co se naučily chodit, ani jedna z nich na Mercyho pozemky nevkročila.

A stejně by ani nebyly vítané.

Jediná Willa zůstala. S ní toho Mercy moc nadělat nemohl, protože děvčeti zemřela matka dřív, než byla malička odstavena. Příbuzné, kterým by mohl děvče hodit na krk, neměl, takže přenechal drobečka hospodyni, která ho vychovávala, jak uměla nejlíp.

Každá z těch žen má v sobě kus Jacka, povšiml si Bob, když šije prohlížel zpod střechy širáku. Tmavé vlasy, špičatá brada. Ba jo, dalo se poznat, že jde o sestry, třebaže se dosud neselekaly. Teprve čas rozhodne, jak spolu budou vycházet, a teprve čas ukáže, jestli Willa toho po Jacku Mercym podědila tolik, aby dokázala spravovat ranč o rozloze pětadvacet tisíc akrů.

Willa přemýšlela o ranči a práci, která všude čeká. Ráno bylo zářivé a jasné, horské svahy hrály barvami tak pronikavými a skvostnými, až z toho bolely oči. I když hory a údolí podzim zkrášlil slavnostními barvami, teplý suchý vítr ze Skalnatých hor sem vanul v žhavých, vysoušejících a prudkých vlnách. I začátkem října bylo dost teplo na krátké rukávy, ale už zítra se mohlo počasí prudce změnit. Ve vyšších polohách ležel sníh a Willa na něj dokonce dohlédla; lemoval černošedé vrcholky a pokrýval temnou zeleň lesů. Bylo třeba zahnat dobytek do ohrad, zkontrolovat ploty, opravit je a znovu překontrolovat. Nejvyšší čas zasít ozimou pšenici.

A teď to všechno zůstalo na ní. Jenom na ní. Jack Mercy už není pánem Mercyho ranče, připomněla si Willa. Nyní je tu paní ona.

Zaposlouchala se do pohřební řeči, v níž kněz vykládal o věčném životě, odpuštění a přivítání v království nebeském. A pomyslela si, že Jack Mercy by se zvysoka vykašlal na uvítání do jiného království než toho svého. Jemu patřila Montana, tahle rozlehlá země plná hor a luk, orlů a vlků.

Její otec by v nebi trpěl stejně jako v pekle.

Když tu přepychovou rakev spouštěli do nejnovější jámy v půdě, nehnula ani brvou. Pleť měla světle nazlátlou, což byl důsledek dědictví po matce a jejích genech po Blackfootech stejně jako žhavého slunce. Očima, černýma téměř stejně jako vlasy, jež si kvůli pohřbu nakvap spletla do copu, zůstávala přilepená na schráně skrývající otcovo tělo. Klobouk neměla a slunce jí sálalo do očí jako otevřený oheň. Přesto nedovolila, aby se rozslzely.

Měla hrdý obličej, vysoké lícní kosti, široká nezkratná ústa, temné orientální oči s těžkými víčky a hustými řasami. V osmi letech si při pádu z rozrušeného nezkraceného mustanga přerazila nos. Willa si ráda namlouvala, že jeho lehké zakřivení doleva, které jí po úrazu zůstalo, dodává její tváři charakter.

A charakter znamenal pro Willu Mercyovou víc než krása. Věděla, že muži si krásy neváží. Využívají ji.

Stála zcela nehybně, vítr jí vytahoval pramínky vlasů z copu a škádlivě je nutil k tanci. Žena průměrné výšky, se svalnatou štíhlou postavou ve špatně padnoucích černých šatech, které do dnešního rána neopustily krabici, v níž přišly z obchodu. Čtyřicetiletá dívka s hlavou plnou práce a trýznivým, sžíravým žalem v srdci.

Navzdory všemu totiž Jacka Mercyho milovala. A neřekla nic, ani slůvko, těm dvěma ženám, cizinkám stejné krve jako ona, které se přijely podívat na pohřeb svého otce.

Na vteřinku, ale skutečně jenom na vteřinku, si dovolila sklouznout pohledem ke hrobu Mary Wolfchildové Mercyové. Matka, na kterou si ani nemohla pamatovat, byla pohřbená pod hebkou závějí lučních květin, jež v podzimmím

slunci svítily jako drahokamy. Adamova práce, pomyslela si a vzhledla do očí svého nevlastního bratra. Jako jediný na světě věděl, že jí srdce přetéká slzami, které nikdy nepustí na svobodu.

Když ji Adam uchopil za ruku, propletla Willa jeho prsty se svými. V její mysli i srdci teď představoval celou její rodinu.

„Vedl život, se kterým byl spokojený,“ zašeptal Adam. Hlas měl tichý, klidný. Kdyby byli o samotě, Willa by se k němu obrátila, položila mu hlavu na rameno a hledala u něho útěchu.

„Ano, to je pravda. A teď je konec.“

Adam se ohlédl po ostatních dvou dcerách Jacka Mercyho a pomyslel si, že cosi jiného zase začíná. „Musíš s nimi promluvit, Willo.“

„Přespávají v mém domě a živím je.“ Významně se ohlédla po otcově hrobě. „To je ažaž.“

„Je to tvá vlastní krev.“

„Ne, Adame, má krev jsi ty. Pro mě neznamenají vůbec nic.“ Odvrátila se od nich a se zatnutými zuby začala přijímat projevy soustrasti.

SOUSEDI PŘINÁŠEJÍ DO DOMU ZEMŘELÉHO JÍDLO.

Tuhle zakořeněnou tradici nemohlo změnit vůbec nic To by se Willa mohla stejně úspěšně pokusit zabránit Bess, aby tři dny po sobě chystala k jídlu cosi zvané smuteční večeře. Ve Williných představách to všechno byla jen přetvářka. Tady nikdo smutek nadržel. Zvědaví byli všichni, to je pravda. Spousta lidí, kteří se ubytovali v hlavní budově, dostala pozvání. Mnoho dalších je nedostalo. Jackova smrt jim nabídla vstupenku a oni ji s chutí využili.

Hlavní obytná budova byla výstavní síň vkusu Jacka Mercyho. Kdysi tady stával srub z klád a hlíny, ale od té doby už uplynulo sto let. Nyní se tu rozkládala prostorná a rozlehlá

stavba z kamene, dřeva a třpytivého skla. Koberce z celého světa pokrývaly podlahy z naleštěného borového dřeva či lesknoucích se dlaždic. Jack Mercy byl nadšený sběratel. Když se stal pánem Mercyho ranče, věnoval plných pět let přeměně kdysi příjemného domova na svůj osobní palác.

S oblibou říkával, že bohatí žijí bohatě.

Sám tak skutečně žil. Sbíral obrazy a sochy, přistavoval místnosti, kde mohl umělecká díla vystavovat. Vchod tvořilo vysoké atrium s podlahou ze sytých safírových a rubínových odstínů, jež představovaly znak Mercyho ranče. Schodiště zvedající se ladným obloukem do prvního patra bylo z vyleštěného dubu lesklého jako sklo, s koncovými sloupky vyřezanými do podoby vyjícího vlka.

Začínali se tam scházet lidé, mnozí z nich se zvědavě procházeli místností a balancovali přitom s talíři s jídlem. Ostatní se tísnili v obývacím pokoji, kde na nekonečné rozloze hladké podlahy stála rozmáchlá křivka pohovky ze smetanově světlé kůže. Na hladkém průčelí krbu, jenž se táhl po celé stěně, visel portrét Jacka Mercyho v životní velikosti, usazeného v sedle černého hřebce. Hlavu měl zakloněnou dozadu, klobouk posunutý z čela a v ruce držel bič dobytčák. Mnoho hostů popíjejících whisky na počest jeho smrti mělo dojem, že je ty tvrdé modré oči proklínají.

Lily Mercyovou, dceru, kterou Jack Mercy počal jako druhou v pořadí, to všechno zastrašovalo. Dům, lidé, hluk. Pokoj, který pro ni hospodyně vybrala ještě před příjezdem, byl tak nádherný! Tak tichý, říkala si v duchu, když přistoupila k zábradlí vedlejší verandy. Rozkošná postel, krásné zlatavé dřevo u hedvábných tapet.

Samota. Toužila po ní, při pohledu na hory po ní nesmírně toužila. Ach bože, takové hory, žasla v duchu. Tak vysoké, tak rozeklané. Ani zdaleka jako ty úhledné pahorky z jejího domova ve Virginii. A celá obloha, ta chvějivá a nekonečná modř klenoucí se nad nekonečnými lány, jejichž rozlohu si ani nedokázala představit.

Zvlněné nespoutané pláně a vítr, který jako by tady nikdy nepolevil. Ráno zahlédla z okna srnku, pila z říčky, jež se v ranním slunci třpytila jako stříbro. Zaslechla koně, mužské hlasy, kokrhání kohouta a zvuk, který považovala, či aspoň doufala, že to je orlí skřek.

Ráda by věděla, jestli jí dovolí zůstat ještě jeden den – a kam pojede, co si počne, pokud ji vyzvou k odjezdu.

Na Východ se vrátit nemohla, ještě ne. Zamyšleně si promnula žlutnoucí modřinu, již se snažila zamaskovat make-upem a tmavými brýlemi. Jesse si ji našel. Byla příšerně opatrná, ale stejně ji vypátral a jeho ranám pěstí nezabránil ani soudní rozsudek. To ostatně nikdy. Rozvod ho neodradil, stěhování ani její útky ho nezarazily.

Ale tady, říkala si, možná že tady, tisíc mil daleko, v téhle obrovské zemi bych mohla konečně začít znovu. Beze strachu.

Dopis od advokáta informující ji o smrti Jacka Mercyho, s žádostí, aby přijela do Montany, byl doslova dar od boha. Přestože dostala s dopisem i letenku první třídy, Lily ji prodala a zmluvila si několik letenek na klikatou a vzájemně se křížující trasu přes celé Státy pod třemi různými jmény. Zoufale se tak chtěla pojistit, že ji tady Jesse Cooke nevystopuje.

Už byla z toho věčného utíkání a strachu k smrti unavená.

Zauvažovala, jestli by se nemohla nastěhovat k Billingsovi nebo Heleně a najít si práci. Jakoukoliv práci. Ne snad, že by leccos neuměla. Jednak měla učitelský diplom, za druhé slušně ovládala počítač. Možná by si mohla sehnat vlastní byteček nebo třeba pro začátek jen pokoj, než se opět postaví na nohy. Mohla bych žít i tady, přemítala při pohledu na nekonečný, rozsáhlý, nádherný prostor. Možná sem dokonce patřím.

Trhla sebou, když se jí na paži položila čísi ruka, taktak zdusila vyděšený výkřik, zatímco srdce jí vyskočilo do hrdla jako zajíc.

To není Jesse, uvědomila si a připadala si jako hlupák. Muž vedle ní byl tmavý, zatímco Jesse měl světlé vlasy i pleť.

Tenhle muž měl bronzovou kůži a vlasy, jež mu spadaly až k ramenům. Laskavé oči, temné, nezvykle temné, v obličejí krásném jako na plátně malíře.

Ale Jesse byl přece taky krásný. Moc dobře věděla, jak krutá dokáže být krása.

„Omlouvám se.“ Adamův hlas zněl chlácholivě, jako by před sebou měl polekané štěně nebo nemocné hřbě. „Nechtěl jsem vás polekat. Nesu vám ledový čaj.“ Uchopil ji za ruku a ovinul její prsty kolem sklenky. „Dneska je teplo.“

„Díky. Vůbec jsem vás neslyšela přicházet.“ Ze zvyku, o jehož existenci neměla Lily ani tušení, odstoupila stranou, aby mezi nimi udržela vzdálenost. Náskok při útěku. „Jen jsem se... tak rozhlížela. Je tady nádherně.“

„To je.“

Napila se, svlažila si vyschlé hrdlo a přikázala si, že musí zůstat klidná a zdvořilá. Když je člověk klidný, okolí se ho tolik nevyptává. „Bydlíte blízko?“

„Hodně blízko.“ S úsměvem přistoupil blíž k zábradlí a mávl směrem na východ. Líbil se jí jeho hlas, ten pomalý hřejivý jižanský přízvuk. „V tý malý bílý chalupě na opačný straně stájí.“

„Ano, viděla jsem ji. Máte modré okenice a zahrádku a na dvoře podřimoval malý černý pes.“ Lily si vzpomněla, jak domácky to vypadalo, o kolik vstřícněji než tenhle velkolepý dům.

„To je Fazolka.“ Adam se opět usmál. „Ten pes. Miluje mražený fazolky. A já jsem Adam Wolfchild, Willin bratr.“

„Ach!“ Zadumaně si prohlédla ruku, kterou jí nabízel, a pak ji stiskla. Teď si uvědomila, že skutečně vidí podobné rysy, vysoké ostré lícní kosti, oči. „Vůbec mi nedošlo, že má – Takže my dva jsme...“

„Ale nejsme.“ Její dlaň mu připadala nesmírně křehká, proto ji pustil velmi opatrně. „Vy máte společného otce a my matku.“

„Chápu.“ Najednou si přiznala, že mužem, kterého dnes pochovali, se v myšlenkách skoro vůbec nezabývala, a zastyděla se. „Byli jste si blízcí, vy a váš... váš nevlastní otec?“

„S tím si nebyl blízký nikdo.“ Znělo to prostě a bez hořkosti. „Vy se u nás necítíte ve své kůži.“ Povšiml si, jak se drží stranou hloučků hostí, jak uhýbá před každým náhodným kontaktem, jako by ji i nezáměrný dotek cizích ramen mohl poranit. Zrovna tak mu neušly stopy násilí v jejím obličejí, které se snažila skrýt.

„Nikoho tu neznám.“

Je zraněná, pomyslel si Adam. A ke zraněným ho to odjakživa táhlo. Byla krásná a nešťastná. Úhledně oblečená do černého kostýmku a střevíčků na podpatku, měřila asi jen o dva centimetry míň než on se svými sto pětasedmdesáti centimetry a na svoji výšku byla příliš hubená. Vlasy měla temné, s odstínem doruda, splývaly jí v měkkých vlnách, jež mu připomínaly andělská křídla. Do očí skrytých za slunečními brýlemi jí neviděl, ale moc by ho zajímala jejich barva a výraz, který by z nich vyčetl.

Neušlo mu, že má otcovu bradu, ale ústa měkká a dost malá, skoro jako dítě. Když se pokusila usmát, vyskočil jí vedle nich náznak dolíčku. Plet' měla smetanovou, velice světlou – v jemném kontrastu s mateřskými znamínky na ní.

Je osamělá, pochopil, osamělá a vystrašená. Nejspíš mu hodně dlouho potrvá, než vůči téhle ženě – sestře – obměkčí Willino srdce.

„Musím jít zkontrolovat koně,“ poznamenal.

„Ach!“ Překvapilo ji, že cítí zklamání. Chtěla přece být sama. Je nejlepší být sama. „Nebudu vás zdržovat.“

„Nechtěla byste se mnou na dvůr? Prohlídnout si nějaké dobytek?“

„Koně? Já –“ Nebuď zbabělec! okřikla se. On ti neublíží.

„Ano, to bych ráda. Pokud vám nebudu na obtíž.“

„To nebudete.“ Věděl, že by uhnula, proto jí nepodal ruku ani jí neuchopil za loket, ale prostě jenom před ní zamířil po schodech a pak přes rozježděnou nevyasfaltovanou cestu ke stájím.

PÁR LIDÍ ZAHLÉDLO, JAK SPOLU ODCHÁZEJÍ, a klepavé jazyky se pustily do dřla, jak se ani nedalo jinak čekat. Koneckonců, Lily Mercyová byla jednou z Jackových dcer, přestože, jak všichni zdůraznili, nepronesla téměř ani slovo. To Willa byla docela jiná, děvče, které toho namluvilo spoustu, kdykoliv a cokoliv se mu zachtělo.

A pokud jde o tu třetí – no, to byl zase jiný šálek kávy. Namyšlená, producírovala se kolem v modelových šatech a nad vším ohrnovala nos. Žádnému, kdo měl oči v hlavě, nemohlo ujít, jak stála u hrobu, studená jako led. Ale hezká byla, to ano. Jack zplodil pohledné dcery a tahle nejstarší po něm zdědila oči. Tvrdé, pronikavé a modré.

Bylo zřejmé, že se svým kalifornským nátěrem a luxusními střevíčky považuje za něco lepšího, než jsou oni, ale spousta z nich si moc dobře pamatovala, že její matinka byla původně barová tanečnice z Las Vegas s hlučným hýkavým smíchem a pěkně oplzlým vyjadřováním. A pamětníci se už dávno shodli, že matka jim byla sympatičtější než dcera.

Tess Mercyová na to zvysoka kašlala. V tomhle zapadákovi se zdrží jen do té doby, než dojde k přečtení poslední vůle. Sbalí svůj díl, který bude každopádně menší, než jí ten starej syčák dluží, a práskne do bot.

„Vrátím se nejpozději do pondělka.“

Přenášela telefon s sebou, když rychlými trhavými pohyby přecházela po místnosti a sálala nervózní energií. Zavřela dveře, aby si v pracovně ukradla aspoň pár minut soukromí. Musela se nesmírně přemáhat, aby nevnímala vycpané zvířecí hlavy, jež oživovaly všechny stěny.

„Scénář je hotový.“ Pousmála se a prostrčila prsty skrz vlnku temných vlasů, jež se jí kadeřily v úrovni brady. „Mů-

žeš vzít jed na to, že je zatraceně dobrej, a už v pondělí ti ho předám, ty nedočkáš. A nehádej se se mnou, Iro,“ varovala svého agenta. „Dodám ti scénář a ty mi zařídíš smlouvu. Bankovní konto se mi začíná tenčit.“

Opřela si sluchátko o rameno a s ohrnutými rty si z karafy nalila sklenku brandy. Zatímco naslouchala slibům a žádání Hollyhoodu, zahlédla oknem Lily a Adama, jak kráčeji přes dvůr.

Zajímavé, pomyslela si a upila brandy. Myška a Vznešený divoch.

Tess si před odletem do Montany sehnala nakvap pár informací. Věděla, že Adam Wolfchild je synem třetí a poslední manželky Jacka Mercyho. Že mu bylo osm, když se za Jacka Mercyho provdala. Jeho matka byla zčásti Indiánka. Adam strávil na Mercyho ranči celých pětadvacet let a nemohl se pochlubit ničím větším než mrňavým domkem a zaměstnáním čeledína.

Tess sama měla v úmyslu získat víc.

Pokud jde o Lily, Tess se o ní dozvěděla jenom tolik, že je rozvedená, bezdětná a často se stěhuje. Nejspíš proto, že si ji manžilek plete s boxovacím pytle, pomyslela si Tess a násilím přidusila záchvěv soucitu. Tady si nemůže dovolit žádné citové vazby. Jde o ryze obchodní věc.

Lilyina matka byla fotografka, která přijela do Montany ulovit snímky nefalšovaného Západu. Ulovila Jacka Mercyho – což se dá jen těžko považovat za šťastný úlovek.

A potom tu byla Willa. Tess při té myšlence pevně stiskla rty. Jediná dcera, která zůstala, jediná, kterou si ten starý hajzl nechal.

No, farma teď asi patří jí, usoudila Tess. Prosím, je jí přáno. Nepochybně si to pořádně odpracovala. Ale Tess Mercyová odtud neodejde bez pěkného balíku na hotovosti.

Vyhlédla z okna a v dálce uviděla prerie, nekonečné, zvlněné, prázdné jako měsíční krajina. Při tom pohledu se otrásla a obrátila se k vyhlídce zády. Páni, jak odsud toužila vypadnout!

„V pondělí, Iro!“ vyštěkla náhle podrážděná bzučením jeho hlasu ve sluchátku. „Ve tvý kanceláři, přesně ve dvanáct. Pak mě můžeš pozvat na oběd.“ Uznala to za postačující rozloučení a rázně zavěsila.

Tři dny maximálně, slíbila sama sobě a připila brandy úhoří hlavě. Potom posviští zpátky do civilizace.

„SNAD BYS MOHLA VZÍT LASKAVĚ NA VĚDOMÍ, že máš dole hosty, Will.“ Bess Pringleová stála s rukama opřenými o kostnaté boky a mluvila stejným tónem, jako když Wille bylo deset.

Willa si prudce natáhla džíny – Bess neuznávala žádné zbytečnosti, jako je soukromí, a většinou před vpádem do její ložnice ani nezaklepala. Willa odpověděla navlas tak, jako by skutečně byla desetiletá.

„No tak mám.“ Posadila se, aby si nazula jezdecké boty.

„To je pěkná nevychovanost!“

„Práce nepočká, takže já v tom nic nevychovanýho nevidím!“

„Ale máš tady dost lidí, který se o ni na jeden jedinej den postarají! Přece zrovna dneska někam nepojedeš! To není slušnost!“

Co je slušnost a co ne, tvořilo páteř Bessina morálního a společenského kódu. Byla drobounká jako ptáček, samé kůstky a zuby, přestože dokázala spořádat horu lívanců jako nádeník po celodenní práci a navíc milovala sladkosti jako školačka. Bylo jí osmapadesát – okázale mávala svým rodným listem, aby to dokázala – a na hlavě měla hřívu ohnivě rudých vlasů, které si tajně barvila a nosila je stažené do přísného ohonu.

Hlas měla drsný jako borovou kůru a obličej hladký jako děvčátko, překvapivě hezký, s mechově zelenými očima a irským pršáčkem. Ruce měla drobné, rychlé a šikovné. A vlastně byla taková celá.

S rukama stále ještě přilepenýma ke kyčlím připochodovala k Wille a zadívala se na ni. „Teď se koukej sebrat a jdi se dolů starat o hosty!“

„Musím se starat o ranč!“ Willa se zvedla. Vůbec nesešlo na tom, že v jezdeckých botách převyšovala Bess o patnáct centimetrů. Boj o moc mezi nimi probíhal se střídavými úspěchy. „A nejsou to žádní moji hosté. Já je sem nezvala!“

„Přišli vzdát úctu zemřelému! To je slušnost!“

„Přišli očumovat a šmejdít po domě. A je nejvyšší čas, aby vypadli!“

„Někteří už to možná udělali.“ Bess prudce přikývla. „Ale pořád jich tam zbývá hromada.“

„Já o ně nestojím!“ Willa se odvrátila, zvedla klobouk a zadívala se z okna a drtila střechu klobouku mezi prsty. Z okna vedla vyhlídka k horám, k temným pásům lesa, k vrcholům Big Beltu, v němž se tajily všechny krásy i záhady světa. „Nepotřebuju je. Mezi takovou hordou lidí mám pocit, že se dusím.“

Bess zaváhala a položila Wille ruku na rameno. Jack Mercy si nepřál, aby jeho dceru vychovávala měkce. Žádné hýčkání, žádné rozmazlování, žádné mazlení. Dal to najevo už v době, kdy Willa nosila ještě plínky. Takže Bess ji sice hýčkala a rozmazlovala a mazlila se s ní, ale jenom ve chvílích, kdy měla jistotu, že ji při tom Jack nepřistihne a nevykopne jako některou ze svých předchozích manželek.

„Holčičko, na truchlení máš právo!“

„Je mrtvej a pod zemí. Lítostí na tom nic nezměníš.“ Ale přesto zvedla ruku a sevřela drobnou ručku na svém rameni. „Vždyť on mi vůbec neřekl, že je nemocnej, Bess. Nedopřál mi ani těch posledních pár tejdnu, abych o něho pečovala, abych se s ním pořádně rozloučila.“

„Byl to hrdej chlap,“ prohlásila Bess, ale v duchu se oprávil: Hajzl. Sobeckej hajzl. „Je lepší, že si ho ta rakovina vzala tak rychle, než aby tu postonával kdovíjak dlouho. Vztek by byl nepřičetnej a pro tebe by to bylo o to těžší.“

„Tak nebo tak už je konec.“ Uhladila široký lem klobouku a posadila si ho na hlavu. „Mám na starosti spoustu dobytka a lidí. Právě teď se čeledíni potřebujou přesvědčit, že tady velím já. Že Mercyho ranč pořád ještě řídí Mercy.“

„Tak tedy dělej, co sama uznáš za vhodný.“ Dlouholetá zkušenost Bess poučila, že slušnost příliš neobstojí před potřebami ranče. „Ale do večere buď nazpátek. Je nutný, aby ses pořádně najedla.“

„Vyhod' ty zvědavce z domu a já tě poslechnu.“

Vyšla na chodbu a zabočila doleva k zadnímu schodišti. Stáčelo se do východního křídla budovy a umožnilo jí nenápadně vklouznout do sedlářny. Dokonce až sem k ní doléhalo bzučení rozhovoru z ostatních místností a občasný výtrysk smíchu. Zhnuseně práskla dveřmi a zarazila se, když na postranní verandě spatřila družně pokuřovat dva muže.

Vztekle přimhouřenýma očima se podívala na staršího z nich a láhev houpající se mu mezi prsty. „Bavíš se dobře, Hame?“

Willina jízlivost s Hamiltonem Dawsonem ani nehnula. Vysazoval ji na jejího prvního poníka a obvazoval jí hlavu po jejím prvním pádu. Naučil ji používat provaz, střílet z pušky a kucht vysokou. Teď si nevzrušeně zasunul cigaretu do úst lemovaných šedivým plnovousem a vyfoukl kroužek dýmu.

„Máme to ale –“ další prstýnek šedého dýmu – „pěkný odpoledne.“

„Běž zkontrolovat ploty na severozápadní hranici.“

„Už se stalo,“ utrousil lenivě a klidně se dál opíral o zábradlí, malý podsaditý chlápek s nohama zahnutýma do tvaru dokonalého písmene O. Pracoval na ranči jako předák a zastával názor, že ví, co se má udělat, stejně dobře jako Willa. „Poslal jsem tam lidi na správkou. A taky Sama Brewstera a Picklese na svahy. Ztratili jsme pár kusů. Vypadá to na pumu.“ Další potáhnutí z cigarety, další kroužek dýmu. „Brewster se o to postará. Do lovu pum je celej žhavej.“

„Ráda bych si s ním promluvila, až se vrátí.“

„Počítám, že jo.“ Přestal se opírat o zábradlí a narovnal si zabláčený klobouk ve tvaru kastrolu. „Je čas odstavit telata.“

„To je, já vím.“

Neudivilo ho to, pouze přikývl. „Zajedu se mrknout, jak pokračuje ta správka plotu. To s tvým tátou mě to mrzí, Will.“

Věděla, že tahle prostá slova vmontovaná do věcných poznámek o práci na ranči jsou upřímnější a osobnější než tucty květin poslaných cizími lidmi. „Později se tam taky ukážu.“

Kývnutím pozdravil Willu i svého společníka a zamířil na křivých nohách ke stáji.

„Jak to zvládáš, Will?“

Pokrčila rameny, zoufalá, že neví, co si momentálně počít. „Nejradši bych, aby už bylo zítra,“ povzdechla si. „Zítřek bude snazší, nemyslíš, Nate?“

Protože jí nechtěl přiznat, že nebude, napil se radši piva. Byl tady kvůli ní, jako přítel, kolega rančer, soused. Navíc byl i právním zástupcem Jacka Mercyho a věděl, že co nevidět vyvede tuhle mladou ženu z míry.

„Co takhle se projít?“ Postavil láhev na zábradlí a uchopil Willu za paži. „Potřebuju si protáhnout nohy.“

A že jich měl pořádný kus! Nathan Torrence byl úžasně vysoký. Už v sedmnácti měřil metr devadesát a dál rostl. Nyní, ve čtyřiceti, měl ještě o pět centimetrů víc a k tomu klátivé ruce a nohy. Pod kloboukem se mu kadeřily vlasy v barvě pšeničné slámy. Oči ve tváři mužně poznamenané větrem a sluncem měl modré jako horská obloha. Na konci dlouhých paží se mu bímaly mohutné ruce a na nohou mohutná chodidla. Přese všechno však měl překvapivě elegantní pohyby.

Vypadal jako kovboj a taky tak chodil. Srdce, pokud šlo o jeho rodinu, koně a Keatsovu poezii, měl měkké jako polš-

tář s prachovým peřím. Rozum, pokud šlo o právnické záležitosti, spravedlnost a prosté rozlišení dobra a zla, měl tvrdý jako žulu.

K Wille Mercyové choval hlubokou a dlouholetou náklonnost a byl vzteky bez sebe, že ji brzy bude muset protáhnout peklem.

„Osobně jsem nikoho ze svých blízkých neztratil,“ začal Nate. „Těžko tedy můžu soudit, jak se cítíš.“

Willa šla dál, kolem kuchyně, skladiště a drůbežárny, kde seděly kvočny na vejcích. „Nikdy si nikoho nepustil k tělu. Sama nevím, jak se vlastně cítím.“

„Ranč...“ Ale tohle bylo nebezpečné téma a Nate ho okamžitě opustil. „Je s ním spousta práce.“

„Máme spoustu dobrých čeledínů, dobrýho dobytka a dobrý půdy.“ Věnovat úsměv Nateovi bývalo odjakživa snadné. „A dobrých přátel.“

„Na mě se můžeš obrátit kdykoliv, Will. Na mě nebo na kohokoliv v okrese.“

„Já vím.“ Zadívala se za něho, na padoky, na výběhy, na hospodářská stavení, na domy a ještě dál, kde pozemky přecházely do dlouhého nekonečného horizontu u dna oblohy. „Mercyové spravují tenhle ranč už víc jak sto let. Pěstují dobytek, sejou obilí, krotí koně. Vím, co všechno se musí udělat a jak to udělat. Vlastně se nic nemění.“

Změní se všechno, pomyslel si Nate. A svět, o kterém Willa mluví, se postaví vzhůru nohama vinou kamenného srdce zemřelého. Líp udělat to hned, tady na místě, dřív než Willa vyskočí do sedla a odjede na prérii.

„Asi bude nejlepší, když teď přečtu poslední vůli!“ oznámil jí Nate.

Kapitola druhá

Kancelář Jacka Mercyho v prvním patře hlavní obytné budovy byla rozlehlá jako taneční sál. Stěny byly vyloženy žlutou borovicí vytěženou z jeho vlastních lesů a napuštěnou šelakem do sytého lesku, jenž místnosti propůjčoval zlatavý nádech. Obrovská okna nabízela výhled na ranč, pozemky a oblohu. Jack s oblibou říkával, že všechno, co člověk potřebuje k životu, vidí právě z těch oken, na kterých nevisely záclony, zato měly bohatě zdobené rámy.

Podlahu pokrývaly koberce, které sbíral. Křesla byla potažená kůží, což byl jeho oblíbený materiál, v teplých odstínech béžové a kaštanově hnědé.

Na stěnách visely jeho lovecké trofeje – hlavy losů a velkorohých ovcí, medvěda a srnčí zvěře. V jednom rohu se k útoku chystal mohutný černý grizzly s vyceněnými tesáky, skleněná černá očka mu přetékala zuřivostí.

Některé z Jackových oblíbených zbraní byly zamčené ve vitríně. Henryovka a kolt Peacemaker po pradědečkovi, puška Browning, s níž skolil medvěda, Mossberg pětistovka, které říkal smeták na holuby, a čtyřiačtyřicítka Magnum, se kterou rád vyrážel na pěší lov.

Byl to typický pánský pokoj, s mužnou vůní kůže a dřeva, provoněný tabákem z kubánských doutníků, které kouřil nejraději.

Psací stůl, který si nechal vyrobit na zakázku, byl jako jezírko z naleštěného dřeva, bludiště zásuvek se lesklo zámečky z třpytivé mosazi. Za stolem teď seděl Nate a probíral se papíry, aby všem přítomným dopřál čas se usadit.

Tess usoudila, že Nate tam vypadá stejně nevhodně jako korbekl piva na kazatelně. Kovbojský advokát, ohrnula krátce rty, vyšňořený v nejlepším nedělním ohozu. Ne snad, že by nebyl v jistém neotesaném venkovském stylu přitažlivý. Mladý Jimmy Stewart, říkala si, samá ruka, samá noha a nenápadná sexualita. Ale vysocí klátiví muži, kteří k obleku nosili jezdecké boty, nebyli podle jejího vkusu.

Ona teď toužila po jediném: mít tuhle šaškárnu co nejrychleji za sebou a vrátit se zpátky do Los Angeles. Stočila pohled k vrčícímu grizzlymu, k chundelaté hlavě horské kozy, ke zbraním, které je skolily. To je ale díra! dumala. To jsou lidi!

Kromě kovbojského advokáta tu byla vychrtlá hospodyně s vlasy obarvenými hennou, jež seděla na židli s rovným opěradlem, kostnatá kolena těsně u sebe, cudně zakrytá úděsnou černou sukní. A vedle ní ušlechtilý divoch s krásnou tváří, jež zaručeně lámal ženská srdce, se záhadnými očima a pachem koní vsáknutým do oblečení.

Nervózní Lily, pokračovala Tess v obhlídce přítomných, s rukama sepjatýma křečovitě jako ve svěráku a se sklopenou hlavou, jako by tím bylo možné ukrýt pohmožděnou tvář. Líbezná a křehounká jako ztracené ptáče uvízlé mezi supy.

Když jí srdce začalo jihnout, honem zaměřila svou pozornost k Wille.

Kravařka Mercyová, pomyslela si přezíravě. Zakaboněná, pravděpodobně hloupá a zakřiknutá. Ale aspoň jí to v džínách a flanelové košili sluší víc než v těch pytlovitých ša-

tech, ve kterých se ukázala na pohřbu. Po pravdě, připustila Tess, usazená ve velikém koženém křesle, s jednou nohou v jezdecké botě přehozenou přes koleno, vypadala skutečně zajímavě, podivně exotický obličej nehybný jako z kamene.

A protože z těch temných očí nezahlédla při pohřbu uniknout jedinou slzičku, dospěla Tess k závěru, že Willa k Jacku Mercyovi nechovala o nic větší náklonnost než ona sama.

Tohle je obyčejný obchod, pomyslela si a netrpělivě zabubnovala prsty na opěrku svého křesla. Tak už s tím začněte!

Přesně v tom okamžiku zvedl Nate oči a zachytil její pohled. Cítila, že přesně uhodl, co se jí honí hlavou. A jeho odpor k ní, ke všemu, co s ní souviselo, byl stejně zřetelný jako obloha rozprostřená v okně za jeho zády.

Mysli si, co chceš, rozhodla se a lhostejně mu pohled oplátila. Prostě jen vysol prachy.

„Existuje několik způsobů, jak můžeme k poslední vůli přistoupit,“ začal Nate. „Mám na mysli formální stránku. Můžu vám Jackovu závěť přečíst slovo od slova a pak vysvětlit, co ta džungle právnických termínů vlastně obnáší. Nebo vám můžu nejdřív sdělit význam a podmínky, prostě možnosti.“ Záměrně se podíval na Willu. Na té mu záleželo nejvíc. „Jak si sami určíte.“

„Udělej to tím snadnějším způsobem, Nate.“

„Tak dobrá. Bess, tobě odkázal tisíc dolarů za každý rok, který jsi strávila na Mercy. Dělá to čtyřiatřicet tisícovek.“

„Třicet čtyři tisíc!“ Bess málem vypadly oči z důlků. „Probohaživýho, Nate, co si s takovou hromadou peněz počnu?“

Usmál se. „No co, utratíš je, Bess. A pokud bys chtěla něco investovat, můžu ti poradit.“

„Propána!“ Hospodyně se celá omráčená podívala na Willu. „Propánicka!“

A Tess si pomyslela: Když obyčejná hospodyně dostala třicet tisíc, čeká mě nejmíň dvojnásobek. Moc dobře věděla, co by si s takovou hromadou peněz počala ona!

„Adame, v souladu s dohodou, kterou Jack uzavřel s tvou matkou při svatbě, dostaneš buď dvacet tisíc v hotovosti, nebo dvě procenta akcií ranče Mercy, čemu sám dáš přednost. Můžu ti prozradit, že procenta představují víc než ta hotovost, ale rozhodnout se musíš sám.“

„To je málo!“ Willin hlas práskl jako bič a přiměl Lily, že leknutím poskočila, a Tess udiveně povytáhla obočí. „Není to spravedlivý! Dvě procenta? Adam dře na ranči od svých osmi let. Má...“

„Willo.“ Ze svého místa za ní položil Adam Wille ruku na rameno. „Je to spravedlivý.“

„Houby!“ Navztekaná za něho z té nespravedlnosti mu paži odstrčila. „Máme jeden z nejlepších koňských rodokmenů ve státě. To je Adamova práce. Všichni ti koně by teď měli být jeho – i s domem, kde bydlí. A měl by dostat i pozemky a peníze, aby mohl hospodařit.“

„Willo.“ Adam jí opět položil chlácholivě ruku na rameno. „Takhle to chtěla naše maminka. Takhle to tedy udělal.“

Umlkla, ale jen proto, že tu byli cizí svědci. A protože tu křivdu okamžitě napraví. Ještě dnes Natea přinutí sepsat darovací smlouvu. „Promiňte.“ Opřela se dlaněmi o široké opěrky křesla. „Pokračuj, Nate.“

„Ranč a jeho příslušenství,“ prohlásil Nate, „dobytek, vybavení, vozidla a právo na těžbu dřeva...“ Odměl se, aby sebral síly k tomu nešťastnému kroku, kterým zničí všechny naděje. „Ranč Mercy bude fungovat jako nadále, náklady budeš hradit, výplatu poukazovat, zisk ukládat či nově investovat ty jako správce, Willo, pod dozorem vykonavatele poslední vůle, a to po dobu jednoho roku.“

„Počkej!“ Willa zvedla ruku. „On chtěl, abys rok dohlížel na chod ranče?“

„Za jistých podmínek,“ dodal Nate a z pohledu mu číselna omluva. „Pokud tyhle podmínky budou po dobu jednoho roku porušeny a nezačnou se plnit nejpozději do čtrnácti dnů od data přečtení závěti, ranč a všechno, co k němu ná-

leží, se stanou výhradním majetkem jiných právnických osob.“

„Za jakých podmínek?“ vyletěla Willa. „Jakých právnických osob? Co to má znamenat, Nate?“

„Odkázal každé ze svých dcer třetinový podíl na ranči.“ Všiml si, jak Wille vyprchala barva z tváří. V duchu proklel Jacka Mercy ho a pokračoval: „Abyste jej mohly zdědit, všechny tři musíte žít na ranči a neopustit pozemky na dobu delší než jeden týden po jeden kalendářní rok. Na konci té doby, pokud budou podmínky splněny, každá z vás dostane třetinový podíl dědictví. Tento podíl nemůžete prodat nikomu jinému ani převést na jiného člověka, než je jeden z ostatních dědiců, a to maximálně během deseti let.“

„Počkejte vteřinku!“ Tess odložila svou sklenku na stůl. „Chcete říct, že jsem zdědila třetinový podíl na nějaký dobytčí farmě v zapadákově, a pokud o něj budu stát, musím se sem nastěhovat? Bydlet tady? Zahodit celý rok života? Ksaku, to ani náhodou!“ Vstala a elegantně protáhla své dlouhé nohy. „O tvůj ranč nemám zájem, kotě,“ obrátila se na Willu. „Jen si rač posloužit každým akrem hlíny a každou krávou. Tohle nikdy neobstojí. Vyplat'te mi můj podíl v hotovosti a já vypadnu.“

„Promiňte, slečno Mercyová.“ Nate si ji zpoza psacího stolu pozorně prohlížel. Vztekla jak dvouhlavá slepice, pomyslel si, a dostatečně zkušená, aby to dokázala zamaskovat. „To obstojí. Jeho podmínky a přání byly velmi promyšlené a velmi jasně vyjádřené. Pokud nebudete souhlasit, celý ranč připadne darem Úřadu pro ochranu životního prostředí.“

„Darem?“ Willa si omráčeně přitiskla prsty k spánkům. V jejím nitru se svářil a rozpínal pocit křivdy se vztekem a příšerným děsem. Musí se vzchopit, překonat ten šok a přemýšlet.

Té desetileté lhuť rozuměla. Měla za úkol uchránit půdu před daněmi platnými při tržním prodeji. Jack nenáviděl

vládu jako jed a nebyl ochotný darovat jí ani penny. Ale vyhrožovat, že ranč dcerám vezme a daruje ho organizaci, kde podle slov byli objímači stromů a líbalové velryb, to prostě nedávalo smysl.

„Takže pokud neposlechneme,“ pokračovala a s námahou se snažila zachovat klid, „tak jednoduše o ranč přijdeme? On by dokázal zahodit půdu, která Mercyovým patřila více než století, pokud tyhle dvě neudělají přesně to, co stojí na tom papíře? Nebo když to neudělám já?“

Nate zhluboka vydechl. Cítil se hrozně. „Moc mě to mrzí, Willo. Zaboha si to nedal vymluvit. Prostě to takhle rozhodl. Jakmile kterýkoliv z vás odejde a nedodrží podmínky, přijdete o ranč všechny. Dostala byste každá jenom sto dolarů. Tak je to.“

„Sto dolarů?“ Absurdita toho odkazu zasáhla Tess přímo do srdce a porazila ji zpátky do křesla. „Hajzl jeden!“

„Sklapni!“ okřikla ji Willa a vyskočila. „Kčertu, drž klapku! Můžem se odvolat, Nate? Má smysl tu závěť napadnout soudně?“

„Pokud chceš znát můj odborný názor, tak ne. Trvalo by to celé roky a vyšlo by vás to na spoustu peněz, a navíc je pravděpodobné, že byste prohrály.“

„Já zůstanu!“ Lily měla co dělat, aby se vzrušením nezalkla. Domov, bezpečí, jistota. Leželo to tady, na dosah ruky, jako drahocenný dárek. „Promiňte.“ Vstala a podívala se na Willu, jež se k ní otočila. „Není to vůči tobě spravedlivý. Není to správný. Nemám ponětí, proč to udělal, ale zůstanu tady. Až uběhne ten rok, prodám ti svůj díl za cenu, kterou mi sama určíš. Je to moc krásnej ranč,“ dodala a zkusila se usmát na Willu, jež na ni nepřestávala třesťit oči. „Každý tady ví, že už je vlastně tvůj. A koneckonců, jde přece o jedinej rok.“

„No to je moc milý,“ ozvala se Tess, „ale ať se propadnu, jestli se tu na celý rok zahrabu! Ráno se vracím zpátky do Los Angeles.“

S myšlenkami v jednom víru se na ni Willa zamyšleně zadívala. I když si sebevíc přála, aby obě dvě vypadly, o ranč stála mnohem víc. Mnohem víc. „Nate, co by se stalo, kdyby jedna z nás umřela?“

„Ha ha.“ Tess opět sáhla po sklence. „Je snad tohle místní humor?“

„Pokud v průběhu toho roku jeden z dědiců zemře, pak zbývající dva získají polovičku z ranče Mercy, a to za stejných podmínek.“

„Tak co uděláte, zabijete mě ve spánku? Pohrbíte mě v prérii?“ Tess pohrdavě luskla prsty. „Žádným zastrašováním mě nedonutíte tady zůstat a vést tenhle hroznej život.“

Možná že ne, pomyslela si Willa, ale jistý typ lidí rozumí spíš penězům než svým bližním. „Však já tě tady ani nechci. Nestojím ani o jednu z vás, ale udělám všechno pro to, abych si tenhle ranč udržela. Hollywoodku by možná zajímalo, kolik dělá ta její špinavá třetina, Nate.“

„Jen tak odhadem, současná tržní cena pozemků a budov, nezahrnující dobytek, kolísá... mezi osmnácti a dvaceti miliony.“

Tess trhla rukou tak prudce, až brandy vyšplácho přes okraj sklenky. „Ježíšikriste!“

Tím výkřikem si vysloužila syknutí od Bess a úšklebek od Willy. „Já si hned říkala, že nejseš neprůstřelná,“ zahučela. „Kdypak jsi naposled vydělala šest milionů za jedinej rok... sestřičko?“

„Mohla bych dostat trochu vody?“ zašeptala Lily a připoutala tím k sobě Willinu pozornost.

„Posaď se, než se skácíš, prosím tě.“ Nedbale strčila Lily do křesla a začala přecházet po pracovně. „Chci, abys nám tu závět' přečetl slovo od slova, Nate. Chtěla bych si to všechno zapamatovat, abych o tom mohla přemýšlet.“

Zamířila k lakované barové skříňce a udělala něco, co si za otcova života nedovolila ani jedinkrát. Otevřela láhev whisky a napila se.

Upíjela klidně, nechala ten pomalý oheň klouzat hrdlem a naslouchala Nateovu předčítání. A přitom se snažila nemyslet na všechny ty roky, kdy se tak zoufale pokoušela získat otcovu lásku stejně jako jeho úctu. A jeho důvěru.

Nakonec ji hodil do jednoho pytle s dcerami, které ani neznal. Protože, přiznávala si v duchu, mu nezáleželo ani na jedné z nich.

Najednou ji do uší bodlo jméno, které Nate jenom tak zamumlal. „Zadrž. Ksakru, zadrž na vteřinku. Říkals Ben McKinnon?“

Nate se zavrtěl a odkašlal si. Doufal, že tohle jí aspoň prozatím ujde. Už měla za jeden den šoků až nad hlavu. „Tvůj otec ustanovil mě a Bena, abychom v průběhu toho roku dohlíželi na chod ranče.“

„Takže ten zloděj mi bude celej zatracenej rok koukat pod prsty?“

„V tomhle domě by se nemělo klít, Will,“ pípala Bess.

„Když se mi zachce, budu klít od rána od večera! Proč si sakra vybral zrovna McKinnona?“

„Tvůj otec považoval ranč Three Rocks za nejlepší hned po Mercy. Chtěl někoho, kdo ví, jak to v zemědělství chodí.“

McKinnon dokáže být zákeřný jako had, připomněl si Nate Mercyho slova. A nenechá se od žádný ženský jen tak ukecat.

„Nikdo z nás se ti nebude do ničeho plést,“ chlácholil ji Nate. „Máme dost starostí každý s vlastním rančem. Tohle je jen nepodstatný detail.“

„Kecy!“ Ale tohle už Willa dál nerozváděla. „McKinnon o tom ví? Na pohřbu se ani neukázal.“

„Měl jednání v Bozemanu. Vráti se dnes večer nebo zítra. Samozřejmě že o tom ví.“

„To se asi nařehal, co?“

Smíchy bezmála umřel, vzpomínal si Nate, ale zachoval vážný výraz. „Tohle není k smíchu, Will. Je to obchodní zá-

ležitost, a navíc dočasná. Postačí, když to vydržíš čtyři roční období.“ Stiskl přísně rty. „Všichni to musíme vydržet.“

„Já to vydržím. Ale bůhví, jestli to zvládnou tyhle dvě.“ Zadívala se na sestry a potřásla hlavou. „Proč se tak klepeš?“ zeptala se Lily. „Máš před sebou miliony, a ne popravčí četou. Prokristapána, koukni vypít tohle!“ Vrazila jí do ruky sklenku s whisky.

„Přestaň se do ní navážet!“ Navztekaná Tess se k nim přiblížila v instinktivní snaze Lily ochránit.

„Jakýpak navážení. Neotravuj!“

„Budu tě otravovat celej ten zpropadenej rok. Tak si radši zvykej.“

„V tom případě si pro změnu zase zvykej ty, jak to tady chodí. Pokud zůstaneš, nepočítej s tím, že si budeš hovět na tý svý boubelatý prdýlce! Tady se pracuje!“

Při slovech o „boubelatý prdýlce“ se Tess syčivě nadechla. Vypotila a vyhladověla ze sebe každyčké zbytečné půlkilo, s nímž se vlekla po celou střední školu, a na výsledek byla jaksepatří pyšná. „Nezapomínej, ty vychrtlá křivonohá koza, že jakmile odejdu, máš s rančem utrum. A pokud si představuješ, že si dám rozkazovat od nějaký přihlouplý kravařky s rozpláclým ciferníkem, tak jseš ještě hloupější, než vypadáš.“

„Uděláš všechno přesně tak, jak ti řeknu,“ opravila ji Willa. „Jinak si o pohodlný posteli v tomhle domě můžeš dát jenom zdát a budeš stanovat někde v horách.“

„Bydlet pod touhle střechou máš stejně tolik práva jako já. A já ho mám možná větší, protože s mou matkou se oženil jako první.“

„Takže z toho máš jen tolik, že jseš starší!“ t'ala ji Willa a s potěšením zaznamenala, že zasáhla cíl. „A tvá matka byla odbarvená blondýna, co měla větší kozy než mozek!“

Ať už se Tess snažila udělat či povědět na oplátku cokoliv, nedostala se k tomu, protože Lily se zoufale rozplakala.

„Teď jseš spokojená?“ zasyčela Tess a tvrdě do Willy strčila.

„Dost!“ Otrávený těmi jízlivostmi je Adam zpražil pohledem. „Obě byste se měly stydět!“ Sehnul se k Lily a pomohl jí na nohy. „Potřebujete čerstvej vzduch,“ chlácholil ji. „A taky něco sníst. Pak vám bude o moc líp.“

„Běž se s ní chvilku projít,“ doporučila Bess a sama se ztěžka zvedla. V hlavě jí bušilo jak ve správkárně obuvi. „Jdu připravit večeři. A za vás dvě se stydím!“ obořila se na Tess a Willu. „Znala jsem obě vaše maminky. Čekaly by od vás lepší chování!“ Popotáhla a důstojně se obrátila k Nateovi. „Srdečně tě zvu na večeři, Nate. Bude dost pro všechny.“

„Díky, Bess, ale...“ Byl odhodlaný prásknout do bot dřív, než se tu rozpoutá ještě větší peklo. „Musím domů.“ Sebral všechny papíry a přitom ostražitě pozoroval obě ženy, které zůstaly v místnosti a podmračeně se navzájem měřily. „Nechám vám tady tři kopie všech dokumentů. Pokud budete mít nějaké otázky, víte, kde mě sehnat. Když se mi neozvete samy, ukážu se tu za pár dní sám a uvidím... Uvidím,“ zopakoval. Sebral klobouk a kufřík a vyklidil pole.

Willa se už zase ovládala. Nadechla se. „Od narození tady na ranči cedím pot a krev. Ty na to kašleš, jenže na tom mi nesejde, o svůj díl přijít nehodlám. Ty si představuješ, že mě donutíš stát v pozoru, ale já pro změnu vím, že ty nenecháš plavat prachy, o jakých se ti v životě nesnilo. Takže jsme si kvit.“

Tess přikývla, posadila se na opěradlo křesla a překřížila nohy v hedvábných punčochách. „Tak bychom si měly určit podmínky, abychom ten rok tady spolu přežily. Namlouváš si, že tohle je pro mě tak velký lákadlo, že se vykašlu na svůj domov, přátele, způsob života, a to hned na celý rok. Aby ses nepletla.“

Tess si v duchu lítostivě připomněla svůj bytček, klub, natáčení. Potom zařala zuby. „Ale na druhou stranu se svého podílu taky nevzdám!“

„Pcha, tvýho! Stejně nemáš nárok!“

Tess pouze naklonila hlavu k rameni. „Ať se nám to líbí nebo ne, a o tom prvním bych moc pochybovala, jsem jeho dcera stejně jako ty. Nevyrůstala jsem tady jedině z toho důvodu, že moji matku odkopli i se mnou. To nepopřeš a já ti povím, že mi stačil jedině den na ranči, abych za to byla otci vděčná. Ale ten rok vydržím.“

Willa zamyšleně sáhla po whisky, které se Lily ani nedotkla. „A po tom roce?“

„Můžeš mě vyplatit.“ Při představě takové kupy peněz se jí zmocnila až závrať. „Pokud nebudeš mít tolik najednou, můžeš mi posílat postupně šeky do Los Angeles. Budu tam hned první den nato, co ten rok uběhne.“

Willa zas upila whisky a snažila se soustředit. „Umíš jezdit?“

„Jezdit jak?“

Willa se s uchechtnutím napila. „No jasně. Nejspíš ani nerozeznáš slepici od kohouta.“

„Ale jdi, kohouta poznám na první pohled,“ protáhla Tess dvojsmyslně a překvapeně zjistila, že se Willa směje.

„Tady žijou a pracujou obyčejní lidi. Na to nezapomínej. Mám tolik práce a starostí s čeledíny a dobyt看em, že na tebe mi čas nezbyde. Budeš poslouchat Bess.“

„To si mám nechat rozkazovat od hospodyně?“

Wille se v očích kmitl ocelový záblesk. „Budeš přijímat rozkazy od ženy, která ti bude vařit, starat se ti o šaty a uklízet v domě, kde budeš bydlet. A jakmile se k ní začneš chovat jako ke služce, máš smůlu. Věř mi. Tady nejsi v Hollywoodu. Tady jsme si všichni rovni.“

„Náhodou jsem si vybudovala jistou kariéru.“

„Jo, píšeš scénáře.“ Jistě existují i mň užitečné profese, ale Willa nedokázala na žádnou honem přijít. „No, každopádně i tady má den čtyřicet hodin, tak se nějak smysluplně zaměstnej. To určitě zvládneš.“ Willa se unaveně odloukala k oknu za psacím stolem. „Co si ale počneme s tím zbloudilým ptáčátkem?“

„Spíš zlomenou květinou.“

Willu překvapil soucit v Tessině hlase. Ohlédla se po ní a pokrčila rameny. „Zmínila se ti o těch podlitinách?“

„Nemluvila jsem s ní o nic víc než ty.“ Tess se pokusila se-
třást pocit provinilosti. Neangažuj se! připomněla si. „Tohle
není zrovna rodinná sešlost, nezapomínej.“

„Však ona se svěří Adamovi. Dřív nebo později Adamovi
poví, co ji trápí. Prozatím bych Lily přenechala jemu.“

„Prima. Ráno si odletím do Los Angeles sbalit.“

Willa se opět otočila k oknu. „Pokud se máš aspoň trochu
ráda, Hollywoodko, kup si nějaký teplý prádlo. Budeš ho
potřebovat.“

WILLA SI ZA SOUMRAKU VYJELA. Krvácející slunce
zapadalo za hory a barvilo oblohu sytou vyzrálou červení.
Potřebovala přemýšlet, uklidnit se. Pod sedlem tančila klis-
nička Moon a potahovala za udidlo.

„Tak fajn, ujedeme starostem.“ Will škusbla uzdou, změ-
nila směr a dovolila dychtivé klisně, aby si prosadila svou.
Plavným letem se vzdalovaly od světél, budov, zvuků ranče
a řítily se na otevřené pláně, kde se klikatila řeka.

Držely se pak jejího břehu, letěly východním směrem vstříc
noci, v níž už probleskovaly hvězdy. Bylo slyšet pouze dunění
kopyt a šumění vody. Ve tmě se pásli dobytek a kroužili draví
ptáci. Když Willa dorazila na hřeben pahorku, spatřila před
sebou míle a míle stínů a obrysů, stromy trčící k nebi jako
šípky, vlnící se traviny luk, nekonečnou linii plotu. A v dálce se
v čirém vzduchu třpytilo světýlko sousedního ranče.

McKinnonovy pozemky.

Když Willa přitáhla uzdu, klisna pohodila hlavou a zafr-
kala. „Tak jsme tomu neujely, vidí?“

Ne, hněv v ní pořád ještě nepřestával vřít, stejně jako
v klisně nepřestávala kypět energie. Willa se toužila zba-
vit té kruté trpké zuřivosti, i žalu, který sálal pod ní. Až do

příštího roku by jí to jenom uškodilo. Uškodilo by mi to i v příští hodině, pomyslela si a křečovitě stiskla víčka.

Žádné slzy, slíbila si v duchu. Ne nad Jackem Mercym, ne nad jeho nejmladší dcerou.

Zhluboka se nadechla, vtáhla do plic vůni trávy a noci a koně. Teď potřebovala co největší sebeovládání, chladnou a neústupnou rozvahu. Musí vykoumat, jak zvládnout obě sestry, které jí otec takhle vnutil, jak je udržet snesitelné a na ranči. Ať to stojí co chce, ona se postará, aby to vydržely.

Najde i způsob jak se vypořádat s dohlížiteli, kteří jí budou šlapat na paty. Nate není snadný oříšek k rozlousknutí, ale nebude představovat neřešitelný problém. Pobídla klisnu do mírného poklusu. Nate neudělá víc či méně, než co bude považovat za svou zákonnou povinnost. To podle Willina mínění znamená, že každodenní rutinu ranče Mercy nechá plavat a bude se zajímat výhradně o velké obchodní akce.

Dokonce s ním pocítila soucit. Zнала ho příliš dlouho a příliš dobře, než aby jen na okamžik uvěřila, že se mu ta vnucená role zamlouvá. Nate byl spravedlivý, čestný a nejradši by se staral výhradně o své vlastní záležitosti.

Ben McKinnon, říkala si v duchu a znovu se v ní vzedmul trpký hněv. Ben byl něco docela jiného. Nepochybovala, že si vychutná každíčkou minutu své nadvlády. Bude do všeho při každíčkové příležitosti strkat nos a ona se s tím bude muset smířit. Ale, připomněla si s pochmurným úsměvem, nebude se s tím smířovat mile, nebude mu to nijak usnadňovat.

Ach ano, moc dobře věděla, o co Jacku Mercymu šlo, a krev se jí nad tím vařila. Cítila, jak jí hoří tváře, jak z ní v té chladivé noci málem stoupá pára, zatímco hleděla na světla a stíny ranče Three Rocks.

Pozemky McKinnonů a Mercyů sousedily už po celé generace. Pár let poté, co Siouxové uzavřeli dohodu s Custermem, dva muži, kteří lovili v horách a chtěli zkusit štěstí i jinak, levně nakoupili dobytek a hnali ho do Montany jako

společníci. Jejich partnerství se však rozpadlo a každý z nich si zabral vlastní pozemky, vzal si vlastní dobytek a vystavěl vlastní ranč.

Takhle vznikl ranč Mercy a ranč Three Rocks a oba se rozšiřovaly, prosperovaly, zápasily o přežití a skutečně přežívaly.

A Jack Mercy měl zálsusk na pozemky McKinnonových. Půdu nebylo možno koupit ani ukrást, ani zabrat. Ale pozemky se dají scelit, uvědomila si Willa nyní. Pokud by se spojila půda Mercyů a McKinnonů, vznikl by jeden z největších a určitě nejvýznamnějších rančů na celém Západě.

K tomu stačilo jenom prodat dceru. K čemu jinému je taková ženská dobrá? říkala si trpce Willa. Prodej ji jako pěknou tučnou jalovičku. Když ji budeš dostatečně často nahánět před býka, příroda se už postará o ostatní.

A tak, protože neměl syna, provedl Jack Mercy to nejlepší, co podle sebe mohl udělat. Nahnal svou dceru před Bena McKinnona. A všem je to jasné, zoufala si Willa a všimla si, že svírá uzdu tak křečovitě, až jí klouby na prstech zbělely. Zaživa se mu ten kšeft uzavřít nepodařilo, tak ho bude režírovat aspoň ze záhrobí.

A i když dcera, která vedle něho vyrůstala od narození, dřela spolu s ním a cedila do půdy pot a krev, bylo jí to houby platné – vždyť měl ještě dvě další.

„K čertu s tebou, tati!“ Roztřesenýma rukama si vrazila klobouk zpátky na hlavu. „Ranč je můj a můj taky zůstane. Ať se propadnu, jestli se někdy vyspím s McKinnonem nebo s někým jiným!“

Zahlédla záblesk reflektorů a tiše chlácholila klisničku. Vozidlo nerozeznala, ale směr určila. Na rtech se jí objevil náznak úsměvu, když sledovala, jak reflektory míří k hlavní obytné budově ranče.

„Takže jsme zpátky z Bozemanu, co?“ Instinktivně se v sedle napřímila a zvedla bradu. Vzduch byl natolik čirý, že zaslechla i tlumené prásknutí dveří džípu a radostné ště-

kání psů. Zajímalo by ji, jestli se ohlédl po pahorkatém obzoru. Spatřil by temnou siluetu koně a jezdce. A věděla, že by naráz poznal, kdo ho sleduje od hranic jeho pozemku.

„Uvidíme, jak to všechno dopadne, McKinnone,“ zašepkala. „Uvidíme, kdo poroučí Mercyovým. Jen počkej, holenu, za rok!“

Na prérii zavyl kojot na tříčtvrtinový měsíc, jenž plul vysoko po obloze. Opět se usmála. Existují všemožné druhy kojotů, pomyslela si. A bez ohledu na to, jak hezky prozpěvují na měsíc, jsou to všichni obyčejní popeláři.

A ona si žádné metaře na pozemek nepustí. Obrátila koně a v hustém šeru se rozjela domů.

Kapitola třetí

„Hajzl jeden!“ Ben se nakláněl v sedle, vrtěl hlavou a díval se na Natea. Oči stíněné širokou střešou tmavěšedého klobouku, se mu třpytily ledovou zelení. „Škoda že jsem propásl pohřeb. Moji lidi mi vyprávěli, že to byla obrovská společenská událost.“

„To tedy byla.“ Nate roztržitě popleskal černého hřebce po zadku. Zastihl Bena minutku předtím, než jeho přítel hodlal vyrazit do hor.

Podle Nateova názoru ranč Three Rocks zahrnoval jedny z nejkrásnějších pozemků v celé Montaně. Hlavní obytná budova představovala skvostnou ukázkou praktičnosti a vkusu. Nebyl to palác jako u Mercyových, ale vzhledné roubené stavení s pískovcovými základy a nejrůznějšími stříškami, které mu dodávaly na zajímavosti, se spoustou verandiček a teras, kde se dalo usednout a pozorovat hory.

McKinnonové spravovali dokonale vedený ranč, prosperující, a přitom nenápadný.

Z koralu zaslechl bučivé protesty. Telata, jež oddělovali od matek, tu změnu nebrala s humorem. A býčci budou ještě nešťastnější, připomněl si Nate, protože je vykastrujou a zbaví rohů.

To byl jeden z důvodů, proč před voly dával přednost těžným koním.

„Já vím, že máš spoustu práce,“ omlouval se Nate. „Nerad tě zdržuju, ale napadlo mě, že bych se měl zastavit a dát ti vědět, jak si stojíme.“

„Jo.“ Ben nemyslel na práci. Říjen se přehoupl do listopadu a tohle nejisté období před příchodem zimy dlouho nepotrvá. V tuhle chvíli zářilo na ranč Three Rocks slunce jako zlatý anděl. Na blízké pastvině se popásali koně a muži plnili své povinnosti jenom v košilích. Bylo však zapotřebí překontrolovat ploty a sklidit poslední seno. Dobytek, který nezůstane přes zimu na pastvinách, se musel včas odchytit a ustátit.

Pohledem sklouzl přes padoky a pastviny směrem k pozemkům Mercyů. Uměl si představit, že dnes po ránu má Willa i jiné starosti než ty pracovní. „Nic proti tvému právníckému umu, Nate, ale ty nesmysly v závěti u soudu neobstojí, ne?“

„Poslední vůle se vyjadřuje jasně a naprosto přesně.“

„A stejně to jsou akorát právnícký žvásty.“

Znali se navzájem příliš dlouho, než aby se Nate urazil. „Může se odvolat, ale bude to drahý a hlavou proti zdi.“

Ben se opět ohlédl k jihozápadu, představil si Willu Mercyovou a zavrtěl hlavou. Hověl si v sedle tak pohodlně jako jiný v křesle. Po třiceti letech života na ranči to pro něho bylo vrcholně přirozené. Nebyl tak vysoký jako Nate, ale měřil dobrý metr osmdesát, šlachovitá postava mu svaly jenom hrála. Vlasy měl nazlátle hnědé, vyrudlé dlouhými hodinami strávenými na přímém slunci, a tak dlouhé, že mu hladily límeček košile, jeho oči byly pronikavé jako jestřábí a často stejně nelítostné. Obličej ošlehaný větrem měl tu drsnou přitažlivost muže navyklého pobytu pod širým nebem. Po bradě se mu táhla vodorovná jizva, památka na rané mládí, kdy se bratrem souperili ve švihání bičem.

Ben si jizvu promnul roztržitým navyklým pohybem. Když mu Nate poprvé řekl o té poslední vůli, pobavilo ho to. Teď to byla skutečnost a jemu to už tak zábavné nepřipadalo.

„Jak to vzala?“

„Špatně.“

„Krucí. To mě mrzí. Měla toho starýho hajzla moc ráda, pánbůhví proč.“ Sundal klobouk, pročísl si prsty hřívu a znovu si ho nasadil. „Nejvíc jí musí ležet v žaludku, že to jsem zrovna já.“

Nate se zazubil. „To sice jo, ale ona by nestrávila asi nikoho.“

Ben si pomyslel, že to není tak docela pravda. Zajímalo by ho, jestli Willa tuší, že mu její otec jednou nabídl deset tisíc akrů prvotřídní půdy v nížině, pokud se ožení s jeho dcerou. Jako panovačný vládce, říkal si Ben, co chce spojit dvě království.

Mercy by radši ranč zahodil, než aby dobrovolně předal uzdu někomu jinému.

„Ke spravování hospodářství nepotřebuje ani jednoho z nás,“ poznamenal Ben. „Ale udělám, co stojí v závěti. Ach kčertu...“ Pomalu se začal domýšlivě usmívat. „Může to být docela zábavný, když se budeme každých pět minut navzájem trkat. A co ty druhý dvě, co jsou zač?“

„Každá jiná.“ Nate se zamyšleně opřel o nárazník džípu. „Ta prostřední – Lily – se lekne i spadlého peříčka. Člověk má pocit, že před ní stačí udělat rychlejší krok a ona vyletí z kůže. A má potlučený obličej.“

„Po nehodě?“

„Zřejmě někomu nešťastnou náhodou vběhla na pěsti. Má exmanžela. A ten má kvůli ní podmínku. Párkrát ho obvinili za napadání manželky.“

„Svině.“ Pokud existuje něco horšího než muž trýznící koně, pak je to chlap, co týrá ženu.

„Po příležitosti tady zůstat doslova skočila,“ pokračoval Nate a svým rozvázným metodickým způsobem si balil ci-

garetu. „Mám dojem, že hledá dobrý úkryt. Ta nejstarší, ta se vyzná. Přihlítila se rovnou z Hollywoodu, v italském kostýmku a zlatých hodinkách.“ Zastrčil paklík tabáku do kapsy a vytáhl zápalky. „Píše filmové scénáře a z vyhlídky, že bude celý rok trčet v takovéhle divočině, je parádně načuřená. Ale o ty peníze dost stojí. Teď si odjela do Kalifornie sbalit.“

„S Willou se budou mít rády jako dvě kočky u jednoho krbu, co?“

„Už se do sebe stačily pustit.“ Nate zadumaně vyfoukl kouř. „Musím uznat, že sledovat je bylo docela zábavné. Adam je uchlácholil.“

„Je nejspíš jedinej, kdo dovede Willu zkrotit.“ Ben se zavrtěl v sedle. Kůže zaskřípala. Spook pod ním začínal být neklidný, prudkým pohazováním hlavy se snažil svému pánovi sdělit, že se touží proběhnout. „Promluvím s ní. Teď musím překontrolovat partu, co jsem poslal na správkou plotů. Máma ti dá v kuchyni kafe.“

„Díky, ale spěchám domů. Taky mě čeká práce. Za den dva nashle.“

„Jasně.“ Ben hvízdal na svého psa a sledoval, jak Nate nasedá do džípu. „Nate – nesmíme prostě dovolit, aby o ten ranč přišla.“

Nate si urovnal klobouk a sáhl po klíčkách od zapalování. „To ne, Bene. To skutečně nedovolíme.“

BYLA TO PĚKNÁ PROJÍŽDKA přes údolí k úpatí hor. Ben jel pohodlným klusem a přitom objížděl pozemky. Dobytek byl pěkně vypasený. Než přijde zima, nechá pár kusů porazit a Angus jimi nacpe lednici. Ostatní budou kolovat z jedné pastviny na druhou a čekat na příští jaro.

Výběr pastvin a prodej dobytka teď měl na starosti výhradně on, protože rodiče postupně přepouštěli vládu nad rančem Three Rocks svým synům.

Tráva byla vysoká a pořád ještě zelená, smaragdově zářila na pozadí nehybných stromů. Nad hlavou se mu ozvalo bzučení a on s úsměvem vzhlédl. Jeho bratr Zack letěl na obhlídku. Ben zvedl klobouk a zamával jím. Charlie, dlouhosrstá kolie, pobíhal se štěkotem ve zběsilých kruzích. Letadélko naklonilo křídla na pozdrav.

Ještě pořád nemohl uvěřit, že se z jeho bratříčka stal manžel a otec. Ale bylo to tak. Zackovi stačil jediný pohled na Shelly Petersonovou a ztratil hlavu i se stetsonem. Ani ne o dva roky později z něho udělali strýčka. A Ben si rázem začal připadat neuvěřitelně staře. Měl pocit, jako by ho od Zacka místo tří dělilo nejméně třicet let.

Urovnal si klobouk a navedl koně do kopce hájkem žlutých borovic. Vzduch byl svěží a chladivý. Zahlédl stopy po vysoké a jindy by možná podlehl touze pustit se po nich a přinést matce čerstvou zvěřinu. Charlie nadšeně věřil při zemi a nepřestával se ohlížet, zda mu pán nevydá pokyn. Ale Ben dnes neměl na lov náladu.

Už cítil snůh. Byl ještě hluboko pod čarou, ale přesto cítil, jak provoněl vzduch. Zahlédl i hejna kanadských husí řířících na jih. Zima přijde co nevidět a podle Benova názoru bude krutá. Dokonce i zurčení potůčku řířícího se ze skaliska znělo studeně.

Jak les houstl, cesta byla stále rozeklanější. Držel se pramínku. Zdejší les znal stejně důvěrně jako vlastní dvůr. Tady je suchý modřín, kde se kdysi se Zackem snažili vykopat ukrytý poklad. A támhle na té malé mýtině složil svého prvního srnce a tatínek stál vedle něho. Rybařili tady, vytahovali pstruhy z potůčku stejně snadno, jako by trhali ostružiny.

Na těch skalách kdysi vyryl do kamene jméno své první lásky. Slova po létech vybledla a déšť je smyl. A krásná Susie Bolineová utekla s jistým kytaristou, čímž zlomila Benovo osmnáctileté srdce.

Ta vzpomínka ho dosud dokázala rozechvět, přestože po citovém pekle, jež si prožil, si přiznal, že šlo jen o roman-

tické poblouznění. Projel kolem skály a vzpomínek a stoupal dál do kopce, držel se přitom stezky plné výmolů mezi stromy vyšňořenými tak pestře jako ženy na sobotní tancovačku.

Vzduch řídl a ochlazoval se, vůně sněhu stále sílila a Ben si začal pohvizdovat mezi zuby. Doba strávená v Bozemanu byla pro farmu přínosná, ale jemu se tam nepřestávalo stýskat po tomhle. Prostor, samota, prémie a lesy. Přestože sám sebe přesvědčoval, že si vzal spací pytel čistě jen pro jistotu, už teď plánoval, že se tu utáboří na noc. A možná rovnou na dvě.

Mohl si zastřelit králíka, usmažit pár ryb či se na noc připojit k partě, která o kus níž spravovala ploty. Nebo tábořit o samotě. Bude zapotřebí zahnat dobytek do nížin. Tolik sněhu ve vzduchu může hlásit, že co nevidět přijde blizzard, což by pro stáda pasoucí se na vysokohorských loučkách znamenalo katastrofu. Ale Ben doufal, že prozatím ještě můžou pár dní počkat.

Na okamžik se zastavil, aby se pokochal pohledem na líbeznou louku na hřebenech kopců, posázené skvrnkami dobytka, lemované říčkou klopýtající přes balvany, a vychutnal nádheru trsů podzimních květů a křik ptáků. Nechápal, jak někdo může před něčím takovým dát přednost zalykajícím se městským ulicím, budovám přečpaným lidmi a hektickým shonem.

Prásknutí výstřelu přimělo jeho koně zastavit a zahnalo mu z hlavy snění. Přestože v tomhle kraji výstřely nemohly znamenat nic jiného než lov, přimhouřil podezíravě oči. Při druhém výstřelu automaticky obrátil koně ve směru zvuku a pobídl ho do cvalu.

Nejprve zahlédl koně. Willina Moon se pořád ještě třásla, otěže přehozené přes větev. Ben ucítil pronikavý nasládlý pach krve a žaludek se mu vzbouřil. Potom zahlédl i ji, s puškou v ruce sotva tři metry od skoleného grizzlyho. S hrdelním zavrčením se pes vyřítil kupředu, ale při Benově ostrém povelu se neochotně zarazil.

Ben počkal, dokud se neohlédla, a teprve potom se svezl ze sedla. Všiml si, jak je bledá v obličejí, oči potemnělé vzrušením. „Je bezpečně po něm?“

„Jo.“ Křečovitě polkla. Nerada zabíjela, nerada viděla krev. Dokonce i z pohledu na kuře škubané k večeři se jí dělalo mdlo. „Neměla jsem na vybranou. Zaútočil na mě.“

Ben pouze přikývl, sundal pušku z ramene a přiblížil se k šelmě. „Ten neřád je pořádně velkej.“ Radši ani nemyslel na to, jak by to dopadlo, kdyby se netrefila, jak by tak mohutné zvíře asi zřídilo koně i jezdce. „Medvědice,“ poznamenal. „Nejspíš tu bude mít mladé.“

Willa si hodila pušku zpátky na rameno. „Na to jsem přišla už sama.“

„Chceš, abych ti stáhnul kůži?“

„To umím taky sama.“

Ben zase jen přikývl a vrátil se k sedlu pro nůž. „Pomůžu ti tak jako tak. Je to velkej kousek. S tvým tátou mě to mrzí, Will.“

Vytáhla vlastní nůž, ostrý bowie velmi podobný tomu Benovu. „Tys ho nemohl ani cejtit.“

„Jenže ty jo, takže mě to mrzí.“ Pustil se do práce na mršině, vyhýbal se krvi a vnitřností, jak jen to šlo, a kde to možné nebylo, nelámal si s tím hlavu. „Dneska ráno se u mě zastavil Nate.“

„S tím jsem počítala.“

Krev kouřila v mrazivém vzduchu. Charlie se krmil vnitřnostmi a vrtěl přitom ocasem. Ben se jí přes medvědí mrtvolu podíval do očí. „Pokud máš na mě vztek, rač si posloužit. Já tu pitomou závět' přece nenapsal, ale samozřejmě splním svoji povinnost. Ze všeho nejdřív se tě zeptám, proč jsi sem vůbec jela takhle sama?“

„Ze stejnýho důvodu jako ty, ne? Na svazích mi pracujou lidi a taky je nutný zahnat dobytek do nížin. Dokážu řídit svou farmu stejně dobře jako ty tu svoji, Bene.“

Chvilí vyčkával, doufal, že mu poví něco víc. Odjakživa ho okouzloval její hlas. Byl chraptivý, člověk měl dojem,

že z něho slyší ještě rez po spánku. Nejednou si Ben říkal, jaká je to škoda, že tak protivná ženská má takhle sexy hlas.

„No, máme rok na to, abychom se přesvědčili, nemyslíš?“ Když z ní ani tímhle nevypáčil slovo, olízl si rty. „Chceš si tu hlavu dát vycpat?“

„Nechci. To jenom chlapi potřebují trofeje, kterejma se můžou chlubit. Ženský se bez nich obejdou.“

Zazubil se. „To máš pravdu, že si na ně potrpíme. Z tebe by byla taky prima trofej. Jsi moc pěkná holka, Willo. Mám dojem, že to je poprvé, co skládám děvčeti poklonu nad medvědíma vnitřnostma.“

Z jeho zlehčujícího tónu přesto vyčetla, že se mu líbí, ale odmítla se tomu poddat. V posledních několika letech se jí ze zarputilého rozhodnutí nepodlehnout Benu McKinnonovi stal druhý hlavní cíl jejího života. „Nepotřebuju, abys mi pomáhal s medvědem ani s rančem.“

„Jenže ani jednomu neunikneš, máš smůlu. Můžeme to zvládat v klidu a můžeme se tím taky prohádát.“ Roztržitě popleskal Charlieho, který se spokojeně usadil k pánovi. „Mně na tom dvakrát nezáleží.“

Povšiml si, že má pod očima kruhy. Jako kdyby na zlatavé pleti zůstaly otisky umazaných prstů. A ústa, jež mu odjakživa připadala neobyčejně přitažlivá, teď svírala ve strohé přísné čarce. Měl radši, když je pohrdavě ohrnovala – a věděl, jak jí k tomu donutit.

„Jsou tvoje sestry taky tak hezký jako ty?“ Když neodpověděla, ušklíbl se. „No, určitě jsou milejší. Musím k vám zajet na návštěvu a přesvědčit se na vlastní oči. Co kdybys mě pozvala na večeri, Will, a pak se můžeme v klidu posadit a probrat tvoje plány s rančem.“ V očích se jí vztekle zablýsklo a on se zeširoka usmál. „Takže platí. Kriste všemohoucí, ty máš ale pěknou tvářičku, a nic jí nesluší tolik jako upřímněj vztek.“

Nepřála si, aby jí vykládal, že je hezká, pokud to tedy takhle myslel. Vždycky jí z toho pěníla krev. „Co kdyby sis šetřil dech, abys mohl dodělat toho medvěda?“

Zhoupl se dozadu na patách a pozorně ji zkoumal. „Ale vždyť všechny problémy můžeme vyřešit raz dva. Prostě se vezmeme a hotovo.“

Sevěla prsty kolem zakrvácené střenky a několikrát se zhluboka nadechla. Ach bože, jak ji štve, ale moc dobře věděla, že by s radostí sledoval, jak na něho vřeští, dupe a vyvádí. Místo toho jen naklonila hlavu k rameni a promluvila hlasem ledovým jak voda v horském potůčku.

„Tak na to se můžeš spolehnout stejně dobře, jako že tě tenhle vykuchanej medvěd kousne do zadku.“

Zvedl se současně s ní, prsty jí obemkl zápěstí a její pokus se vyprostit nevzal na vědomí. „Nestojím o tebe o nic víc než ty o mě. Jenom mě napadlo, že by bylo pro všechny snazší, kdybychom se takhle dohodli. Život je dlouhej, Will,“ dodal něžně. „Rok uběhne raz dva.“

„Občas je moc dlouhej i jedinej den. Pusť mě, Bene!“ Pomalu k němu zvedla oči. „Mužskej, kterej neposlechne ženu s nožem v hrsti, si o něco koleduje.“

Sám by mohl vytáhnout vlastní nůž během vteřiny, ale nedělal to. „Moc ráda bys ho do mě vrazila, vid’?“ Vědomí, že to je pravda, ho vzrušovalo i pobuřovalo zároveň. Ale tenhle pocit v něm vyvolávala téměř bez výjimky. „Laskavě si vtluč do hlavy: o nic tvýho nemám zájem. A nedám se koupit vyhlídkou na další pozemky a dobytek o nic víc než ty sama.“ Při těch slovech zbledla a on přikývl. „Oba víme, jak na tom jsme, Willo. Možná že se mi bude líbit některá z tvých sester, ale mezitím mi jde jedine o obchod.“

Ponížení bolelo jako čerstvý řez v dlani. „Jseš hajzl.“

Přesunul svůj stisk k jejím prstům s nožem, to čistě pro jistotu. „Já tě mám taky moc rád, miláčku. A teď dodělám medvěda a ty se běž umýt.“

„Zastřelila jsem ho já, takže –“

„Ženská, která neposlechne chlapa s nožem v hrsti, si o něco koleduje.“ Opět se usmál, pomalu a lenivě. „Nemohla by ses snažit, abychom tu záležitost měli oba co nejsnazší?“

„To nejde!“ V těch dvou slůvkách zazněla všechna vášnivost jejího zoufalství. „Víš sám, že to nejde. Jak bys to bral ty, kdybys byl na mém místě?“

„Jenže nejsem,“ odvětil prostě. „Běž si smýt tu krev. Musíme se ještě dneska vrátit s kůží dolů.“

Pustil ji, opět přidřepł k medvědovi a dobře si přitom uvědomoval, že nad ním stojí a zatíná pěsti, aby se ovládla. Klidný začal být až poté, co s dovádějícím psem v patách odběhla k potůčku. S úlevou si vydechl a pohlédl na roztaženou mršinu. „Radši by si vybrala kousnutí od tebe než milý slůvko ode mě,“ zahučel. „Proklatá ženská.“

Když dokončil ten ponurý úkol, přiznal sám sobě, že lhal. Chtěl ji. Nepochopitelná byla jedna věc: čím méně o to stál, tím víc ji chtěl.

NEŽ ZNOVU PROMLUVILA, uběhla skoro hodina. Mezitím si proti chladu navlékli bundy z ovčí kůže a koně se brodili skoro třiceti centimetry sněhu. Charlie se blaženě proháněl kolem nich.

„Vezmeš si polovičku masa z medvěda. To je spravedlivý,“ zabručela Willa.

„Jsem ti zavázanej.“

„Být zavázanej je potíž, co? Nestojí o to ani jeden z nás.“

Rozumím jí, pomyslel si, víc, než by se jí zamlouvalo. „Občas člověk musí něco spolknout, když to nejde vyplivnout.“

„A občas se tím zadusí.“ Najednou jí v srdci pukla stará rána. „Adamovi neodkázal skoro nic.“

Ben se zadíval na její profil. „Jack byl tvrděj.“ A Adam Wolfchild nebyl jeho krev, dodal v duchu. To u Jacka rozhodovalo především.

„Adam by měl dostat víc.“ Dostane víc, slíbila sama sobě.

„Pokud jde o Adama, nemůžu s tebou nesouhlasit. Ale jestli znám člověka, kterej se dokáže postarat sám o sebe, pak je to právě tvůj bratr.“

Je to jediný, co mi ještě zbylo. Bezmála to vyslovila nahlas, ale zarazila se, protože jí došlo, že svěřit se Benovi s čímkoliv osobním by byla hrubá chyba. „Co dělá Zack? Ráno jsem zahlídla jeho letadlo.“

„Kontroloval ploty. Musím říct, že podle toho, jak se od rána do večera přihloupale cení, bude nejspíš proklatě šťastnej. On i Shelly jsou z mrňouse celí pryč.“ To jsme všichni, přiznal si v duchu, ale zaboha by nepřiznal, že sám je do své neteřinky hotový blázen.

„Je to hezký dítě. Ale stejně je nezvyk vidět Zacka McKinnona, jak se nadchnul pro rodinnej život.“

„Shelly to s ním prostě umí.“ Ben neodolal a zakřenil se. „Ještě tě bolí srdce kvůli mému bratříčkovi, Will?“

Pobaveně pokrčila rameny a vlídně se usmála. Na střední škole na sebe se Zackem jeden čas dělali zamilované oči. „Kdykoliv na něho pomyslím, srdce mi buší láskou. Po jediným polibku od Zacka McKinnona už ženská po líbání s jiným nadosmrtní nezatouží.“

„Kotě...“ Naklonil se k ní a přehodil jí cop přes rameno. „To jenom proto, že jsem tě nikdy nepolíbil já.“

„To bych radši políbila skunka.“

Se smíchem stočil svého koně, aby kolenem zavadil o Willino stehno. „Zack ti to potvrdí. Všechno, co umí, jsem ho naučil právě já.“

„Možná jo, ale já si dokážu představit život bez kterýhokoliv z mladejch McKinnonů.“ Otráveně trhla rameny a pak se k němu otočila. „Kouř.“ Zazněla z toho úleva nad brzkým koncem jízdy pouze v Benově společnosti. „Parta je nejspíš ve srubu. Je čas k obědu.“

Kdyby to byla jiná, pomyslel si Ben, tak bych po ní sáhl, přitáhl si ji blíž a zlíbal do bezvědomí. Čistě ze zásady. Jeli-kož to byla Willa, usadil se trochu pohodlněji v sedle a nechal ruce v klidu.

„Něco bych klidně taky snědl. Potřebuju sehnat stádo a dostat ho dolů. Přijde další sněžení.“

Jenom cosi zavrčela. Cítila to ve vzduchu stejně jako on. Ale bylo tu i něco navíc. Zpočátku si myslela, že to je odraz pachu medvěda a jeho krve na jejích rukou, ale přetrvávalo to a sílilo.

„Cítím pach smrti,“ zašeptala.

„Cože?“

„Pach smrti.“ Napřímila se v sedle a přejela pohledem horské hřebeny a vrcholky stromů. „Ty to necítíš?“

„Ne.“ Ale nepochyboval, že má pravdu, a stočil koně stejným směrem co ona. Charlie už běžel po pachu kupředu. „V tobě je kus Indiána. Jeden z dělníků nejspíš zastřelil něco k večeri.“

Znělo to logicky. Přivezli si zásoby a ve srubu vždycky něco bylo, ale čerstvé zvěřině se odolávalo jen těžší. Přesto se tím nedal vysvětlit ten svíravý pocit děsu v jejím žaludku a mrazení v zádech.

Nad hlavou jim zazněl orlí skřek, potom jeho drsná ozvěna, a opět se kolem rozhostilo absolutní ticho. Od sněhu se oslepivě odráželo slunce. Willa se dala vést instinktem, sjela ze stezky a pustila se s koněm po nerovném svahu.

„Na výlety moc času nemáme,“ připomněl jí Ben.

„Tak jeď dál sám.“

Zaklel a překontroloval si, že má pušku připravenou ke střelbě. I tady byli medvědi. A pumy. Představil si tábor vzdálený sotva deset minut jízdy a horkou kávu, která se vaří na sporáku.

Najednou to spatřil. Čich možná neměl tak ostrý jako ona, ale zrak ano. Krev se rozstříkla a srazila na sněhu, pocákala skálu, povlekla silnou vrstvou černou kůži mladého vola. Pes znetvořené dobytče párkrát oběhl a vrátil se ke koním.

„Ksaku.“ Ben slézal z koně. „To je ale spoušť.“

„Vlci?“ Pro Willu to bylo víc než ztráta tržní ceny zvířete. Bylo to plýtvání, krutost.

Chtěl přitakat, ale zarazil se. Vlk po zabití nenechá maso netknuté. Vlk kořist nerozseká a nerozkrájí. To umí pouze jediná šelma.